

Til nr. 2

Formålet med lovændringen er at tydeliggøre adgangen for kommunerne og amtskommunerne til at klage over visse afgørelser om magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten efter lov om social service. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.3. om klageadgang.

Til nr. 3

Der henvises til de almindelige bemærkninger i afsnit 2.3. om advokatbistand. Reglerne om advokatbistand vil blive udmøntet i Socialministeriets bekendtgørelse om magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten overfor voksne efter kapitel 21 i lov om social service.

Til § 4

Til nr. 1

Efter § 21 i lov nr. 494 af 30. juni 1993 om psykologer m.v. kan kun personer med kandidateksamen i psykologi eller dermed ligestillet eksamen anvende stillingsbetegnelsen psykolog. Psykologer kan efter psykologloven søge om at blive autoriserede af Psykolognævnet. Der er tale om en frivillig autorisationsordning, og autorisation er således ikke en betingelse for, at psykologer kan udøve deres virke.

Om en psykolog har en lovbestemt tavshedspligt og i givet fald efter hvilke bestemmelser afhænger af, om den pågældende psykolog er autoriseret eller virker i eller uden for offentlig tjeneste.

Autoriserede psykologer

Psykologer med autorisation er omfattet af straffelovens § 152 b, stk. 1, om tavshedspligt for personer, som udøver eller har udøvet en virksomhed eller et erhverv i medfør af offentlig beskikkelse eller anerkendelse. Denne bestemmelse indebærer bl.a., at autoriserede psykologer har tavshedspligt med hensyn til oplysninger, som er fortrolige af hensyn til private interesser, og som de har fået kendskab til gennem deres arbejde.

Psykologer ansat i offentlig tjeneste

Derudover er psykologer, der virker eller har virket i offentlig tjeneste (såvel autoriserede som ikke-autoriserede) omfattet af straffelovens § 152 og forvaltningslovens kapitel 8 om tavshedspligt m.v., og har som følge heraf tavshedspligt med hensyn til fortrolige oplysninger, som de har fået kendskab til gennem deres arbejde.

Ikke-autoriserede psykologer uden for offentlig tjeneste

Psykologer, der ikke virker eller har virket i offentlig tjeneste, eller som ikke har autorisation, er i dag hverken omfattet af straffelovens bestemmelser om tavshedspligt i § 152 til § 152 f eller af forvaltningslovens kapitel 8 og har dermed ikke nogen lovbestemt almindelig tavshedspligt, ligesom der ikke i øvrigt ved lov er pålagt disse personer en særlig tavshedspligt. Gruppen er dog - som alle privatpersoner - omfattet af straffelovens § 264 d om uberettiget videregivelse af oplysninger eller billeder om en andens private forhold.

Det er vigtigt, at der kan etableres og sikres et tilidsforhold mellem borgeren og psykologen fx i de situationer, hvor de oplysninger, der gives fra borgeren til psykologen er af personfølsom karakter. Borgere, der henvender sig til en privatpraktiserende psykolog må antages at have en klar forventning om, at den pågældende psykolog har tavshedspligt. Det er ikke et rimeligt krav at stille til borgeren, at denne skal kunne skelne mellem de forskellige former for tavshedspligt, som gælder for psykologer henholdsvis med og uden autorisation.

Forslaget skal derfor styrke borgernes beskyttelse ved at indsætte en bestemmelse i loven, hvorefter alle psykologer har tavshedspligt.

Med forslaget vil alle psykologer blive omfattet af straffelovens regler i § 152 og § 152 c - f om tavshedspligt uanset, om de har autorisation og uafhængigt af, om de arbejder for en offentlig myndighed.

Vidneudelukkelse

Da forslaget medfører, at alle psykologer vil være omfattet af en lovbestemt tavshedspligt, vil alle psykologer for fremtiden blive omfattet af den almindelige vidneudelukkelsesregel i retsplejelovens § 170, stk. 3, hvorefter retten kan bestemme, at forklaring ikke skal afgives om forhold, med hensyn til hvilke vidnet i medfør af lovgivningen har tavshedspligt, og hvis hemmeligholdelse har væsentlig betydning. Herudover er tjenestemænd eller andre, der handler i offentligt eller dermed ligestillet hverv omfattet af den særlige vidneudelukkelsesregel i retsplejelovens § 169, hvorefter sådanne personer ikke uden samtykke af vedkommende myndighed må afkræves vidneforklaring om forhold, med hensyn til hvilke der i det offentlige interesse påhviler dem tavshedspligt, jf. dog § 169, stk. 2.

Til nr. 2

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af henvisningen i den foreslåede § 21, stk. 2, til straffe-